

# Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден — тридесет и трета част

Jeff Pippenger

2026-01-21

## Число тридесет и три

При неделния закон сто четиридесет и четирите хиляди пророчески се срещат с работниците от единадесетия час. Сто четиридесет и четирите хиляди вече са запечатани и тогава призовават голямото множество да излезе от Вавилон и да застане с тях за съботата на седмия ден. Съдът за Божия дом приключва при неделния закон, а след това съдът преминава към езичниците, голямото множество — Божието друго стадо. Седма глава на Откровение определя и двете групи, а в петия печат мъчениците от Тъмните векове питат: „Докога?“, докато Бог съди папската власт за тяхното мъченичество? Казано им е да почиват в гробовете си, докато се попълни втора група мъченици от папското гонение, и им се дават бели дрехи. Голямото множество от седма глава на Откровение носи бели дрехи, защото то представлява втората група папски мъченици в скоро настъпващата криза на неделния закон. Седма глава на Откровение и петият печат разглеждат тези две групи, както и църквите Смирна и Филадельфия. Смирна представлява мъчениците от последната папска кървава баня, а Филадельфия — сто четиридесет и четирите хиляди.

Петър е в третия час при Кесария Филипова и след „шест дни“, а не шест часа, той би се намирал на самия праг на неделния закон, който е деветият час.

И след шест дни Исус взема Петра, Якова и Йоана, брат му, и ги извежда насаме на една висока планина. И се преобрази пред тях; и лицето Му светна като слънцето, а дрехите Му станаха бели като светлината. И ето, явиха им се Моисей и Илия, които разговаряха с Него. Матей 17:1–3.

При неделния закон сто четиридесет и четирите хиляди пророчески се срещат с голямото множество. Илия представлява сто четиридесет и четирите хиляди, които не вкусват смърт, а Мойсей представлява онези, които умират в Господа. Те стоят с Христос при неделния закон, където Христос помазва Своего царство на слава, както установи Своего царство на благодат при кръста. Ако все още следвате логиката, която излагаме във връзка с шестчасовия период от третия до деветия час, тогава е необходимо да видите нещо, което е една съвсем особена илюстрация.

Третият час на Кесария Филипова е алфата на омегата на деветия час на Кесария Приморска. Посочвам, че не шест часа, а шест дни по-късно Петър е на Планината на преображението, което също така илюстрира историята, достигаща своята кулминация при неделния закон, който е деветият час. Шестдневният период съответства на шестчасовия период, но само като фрактал от Кесария до Кесария. Особено забележително е, че това

явление — фрактал на историята, намиращ се вътре в историята на шестчасовия период — е именно онова, което се случва, когато разгледате петдесетния сезон. Шестте часа от смъртта на Христос до Петдесетница са фрактал на периода от кръста до 34 сл. Хр., когато свещената седмица приключи и благовестието отиде при езичниците.

„Ала сега гордостта и завистта затвориха вратата пред светлината. Ако вестите, донесени от овчарите и мъдреците, бъдат приети за достоверни, те биха поставили свещениците и равините в крайно незавидно положение, опровергавайки претенцията им, че са тълкуватели на Божията истина. Тези учени учители не искаха да се смирят, за да бъдат поучавани от онези, които наричаха езичници. Не можело, казваха те, Бог да е отминал тях, за да общува с невежи овчари или с необрязани езичници. Те решиха да покажат презрението си към вестите, които вълнуваха цар Ирод и целия Йерусалим. Не пожелаха дори да отидат във Витлеем, за да видят дали това е така. И подтикнаха народа да гледа на интереса към Исус като на фанатично възбуждение. Тук започна отхвърлянето на Христос от страна на свещениците и равините. От този момент тяхната гордост и упорство нараснаха в трайна омраза към Спасителя. Докато Бог отваряше вратата за езичниците, юдейските водачи затваряха вратата за самите себе си.“  
Копнежът на вековете, 62.

Посред свещената седмица Христос беше разпнат. Три години и половина по-късно Стефан беше убит с камъни и Корнилий повика Петър. Три години и половина след кръста изпитателното време за древния Израил напълно приключва. Тогава Стефан погледна към небето и видя Христос да стои, което е символ на приключването на изпитателното време в Даниил 12:1. Вратата се затвори за древния Израил и се отвори за езичниците.

В периода от смъртта на Христос в деветия час до смъртта на Стефан и призоваването на Петър в деветия час, Корнилий и Стефан са двама свидетели, че хилядата двеста и шестдесетте пророчески дни са били изпълнени. От деветия час на смъртта до деветия час на смъртта имаше 1 260 пророчески дни. Деветият час на смъртта до деветия час на Петдесетница разкрива фрактал на 1 260-те дни в рамките на петдесет и два дни.

Фракталът, който беше Петдесетният период, е в началото на онези 1 260 дни, а в края на тези дни Петър е пророчески поставен както в третия, така и в деветия час в Кесария. Двете Кесарии представляват алфата и омегата на един пророчески шестчасов период. В рамките на пророческия шестчасов период на двете Кесарии Петър пътува шест дни и стига до Планината на преображението. Планината представлява запечатването, което достига своята кулминация при неделния закон, където побеждаващата църква е издигната над всички планини. Тези шест дни представляват шестчасовия период от Кесария до Кесария и са фрактал в рамките на периода, както и Петдесетният период беше фрактал в началото на същия този свещен период.

Началният фрактал беше изпълнение на пролетните празници, свързани с петдесетния сезон. Завършващият фрактал от Кесария Филипова до Планината на Преображението също е пророчески свързан със свещената седмица. На Планината Отец проговори, както беше сторил при Христовото кръщение и както щеше да стори непосредствено преди кръста.

Отец проговори чутно три пъти — от началото на свещената седмица до кръста: веднъж при кръщението, после на Планината на Преображението, и след това проговори в сянката на приближаващия кръст.

Кръстът е омегата на 1 260-те дни, започнали при Неговото кръщение. Кръщението и кръстът са определени ориентири на свещената седмица от Даниил 9, като по този начин определят Планината на преображението като част от свещената седмица. Ако първият и последният изпълняват ролята на ориентири в пророчеството за свещената седмица, тогава средният ориентир по пророческа необходимост трябва да прави същото.

Кръщението е първият ангел; Планината на Преображението е вторият, а кръстът е третият. На Планината Бог посочи Моисей и Илия като ориентири на църквата на остатъка. Приложението е свързано в едно с тройния символ на Петър, Яков и Йоан. Имаше три случая, когато Исус взе със Себе Си Петър, Яков и Йоан. Първият път това бе възкресението на дъщерята на Яир, вторият — Преображението, а третият — Гетсимания. Първия път Петър, Яков и Йоан станаха свидетели на възкресена дванадесетгодишна девица.

И стана тъй, че, когато Исус се върна, народът Го прие с радост; защото всички Го очакваха. И ето, дойде един човек на име Иаир, който беше началник на синагогата; и той падна при нозете на Исус и Го молеше да влезе в дома му, защото имаше една единствена дъщеря, на около дванадесет години, и тя лежеше на умиране. А когато Той отиваше, народът Го притискаше. Лука 8:40–42.

Името Яир означава „просветителят“ и „да бъде сияен и славен“. От трите случая, когато Петър, Яков и Йоан бяха изключително гости на Христос, това беше първият, и Яир представлява първия ангел, който осветява земята със славата си. Дванадесетгодишната девица представлява девиците, които трябва да бъдат възкресени като сто четиридесет и четирите хиляди. Христос достигна дома на девицата-дъщеря след Своето взаимодействие с една жена, която имаше кръвотечение в продължение на дванадесет години.

И една жена, която дванадесет години имаше кръвотечение и бе изхарчила целия си имот за лекари, но не можеше да бъде изцелена от никого, се приближи отзад и се допря до края на дрехата Му; и веднага кръвотечението ѝ спря. Лука 8:43, 44.

Определена е дванадесетгодишна девица, а след това в следващия стих е определена жена, която има кръвотечение от дванадесет години. Жената е имала кръвотечението през целия живот на девицата. Исус се канеше да отмени жената с кръвотечението, за да достигне до девицата-дъщеря. Жената представлява вестта на първия ангел, както е представена чрез вестта към Лаодикия. Христос се канеше да възкреси и да издигне девицата към живот, а болната жена, лаодикийската жена, все още имаше кратка възможност да се докосне до Божествеността. Дете представлява последното поколение, а Исус отминава край една болна жена, Лаодикия, за да въздигне девицата на последните дни. Когато девицата бъде възкресена, жената или е била изцелена, или е била отмината.

Характерна особеност на първия ангел е страхът, а страхът е два вида.

Докато още говореше, дойде човек от дома на началника на синагогата и му каза: Дъщеря ти умря; не безпокой Учителя. Но Исус, като чу това, му отговори, казвайки: Не бой се; само вярвай, и тя ще бъде изцелена. Лука 8:49, 50.

Тогава Петър, Яков и Йоан влизат в стаята, където възкресението, символизирано чрез Христовото кръщение, представяше овластяването на първия и третия ангел. Планината на Преображението е вторият път, когато Петър, Яков и Йоан са свидетели. Планината на Преображението е вторият ангел, а когато Христос взе същите ученици в Гетсимания, това представяше третия ангел. При втората стъпка, на Планината на Преображението, има едно „удвояване“, защото ориентирът на Планината е средата на трите пъти, когато Отец проговори. Първият беше при Неговото кръщение, което се съгласува с възкресението на дванадесетгодишната девица; вторият беше Планината, а третият беше непосредствено преди кръста. Трите пъти, когато Отец проговори, и трите пъти, когато тримата ученици отидоха насаме с Исус, са свързани чрез факта, че вторият ориентир и в двете линии е Планината на Преображението.

И когато влезе в къщата, не позволи никому да влезе, освен на Петър, Иаков и Йоан, и на бащата и майката на девицата. А всички плачеха и я оплакваха; но Той рече: Не плачете; тя не е умряла, а спи. И Му се присмиваха, понеже знаеха, че е умряла. А Той ги отпрати всички вън и като я хвана за ръката, извика, казвайки: Момиче, стани. И духът ѝ се върна, и тя веднага стана; и Той заповяда да ѝ дадат да яде. И родителите ѝ се изумиха; но Той им заръча да не казват никому станалото. Лука 8:51–56.

Петър, Яков и Йоан са свидетели на първия ангел при възкресението на девицата, която бе заспала, както и Лазар. Когато тя се събуди, веднага стана и ѝ дадоха храна. Когато Илия и Мойсей са възкресени в Откровение единадесета глава, те веднага се изправят, а след това Светият Дух се излива без мярка, представлявайки храната на девицата. Преображението на планината беше шест дни след Кесария Филипова, освен в случая, когато Лука записва събитията.

И стана около осем дни след тия думи, че взе Петър, Йоан и Яков и се изкачи на планината да се помоли. И когато се молеше, видът на лицето Му се измени, и облеклото Му стана бяло и бляскаво. И ето, двама мъже разговаряха с Него, които бяха Моисей и Илия. Лука 9:28–30.

Матей и Марк и двамата категорично казват „след шест дни“, а Лука казва „около“ осем дни. Библейските автори са използвали два начина на отчитане на времето: единият се нарича включително, а другият — изключително. На пръв поглед това може да изглежда като противоречие, но фактът, че Лука казва „около“, показва, че той говори във включителен смисъл, а когато Матей и Марк казват „след шест дни“, те показват, че са броели пълни дни, а не деня, с който е започнал осемдневният период, нито деня, с който е завършил осемдневният период. Тази разлика поражда два числови символа за един и същ период: единият е числото осем, а другият — шестте дни.

Това, което се установява чрез двете свидетелства за периода от шест или осем дни от Кесария Филипова и Планината на преображението, е, че в периода, когато Христос запечатва сто четиридесет и четирите хиляди, числото осем представлява осемте души в Ноевия ковчег, а шест представлява шестата църква, Филадельфийската, която е определена да бъде църквата, която е осмата, която е от седемте. Те се преобразяват в осмата при прославянето на Мойсей, Илия и Христос. Прославянето на планината е също така предобразено от прославянето на планината в историята на Мойсей.

Когато Мойсей се изкачи на планината, той взе със себе си седемдесет старейшини и Иисус Навин.

Тогава възлязоха Мойсей и Аарон, Надав и Авиуд, и седемдесет от Израилевите старейшини. И видяха Израилевия Бог; и под нозете Му имаше като че дело от сапфирен камък, и като самото небе в яснотата му. А върху първенците на Израилевите синове Той не простря ръката Си; и те видяха Бога, и ядоха, и пиха. И Господ каза на Мойсей: Възлез при Мен на планината и бъди там; и Аз ще ти дам каменни плочи, и закона, и заповедите, които съм написал, за да ги научиш.

И стана Мойсей, и служителят му Иисус Навин; и Мойсей се възкачи на Божията планина. И каза на старейшините: Постойте тук за нас, докле се върнем при вас; и, ето, Аарон и Ор са с вас; ако някой има някаква работа, нека се обърне към тях.

И Мойсей се изкачи на планината, и облак покри планината. И славата Господня пребъдваше върху планината Синай, и облакът я покриваше шест дни; а на седмия ден Той повика Моисея отсрещ облака. И видът на славата Господня беше като пояждащ огън на върха на планината пред очите на израилевите чада. И Мойсей влезе в сред облака и се изкачи на планината; и Мойсей остана на планината четиридесет дни и четиридесет нощи. Изход 24:9–18.

Вестта на първия ангел беше възкресението на дъщерята на Яир, съответстващо на кръщението на Христос. След това, шест дни по-късно, дойде Планината на преображението, която е вторият ангел, и която доведе до кръста, който е третият ангел. Като втори ангел, Планината има двойно свидетелство, тъй като говоренето на Отца на Планината се свързва с втората линия от трите. Трите пъти, когато Петър, Яков и Йоан бяха изключителни гости на Христос, и трите пъти, когато Отец говори, и двете посочват второто проявление на гласа на Отца, а вторият път, когато Исус взе Петър, Яков и Йоан, беше Планината на преображението. Втората пътна отметка на Планината има двойно свидетелство на гласа на Отца и на тримата ученици, защото втората вест винаги обозначава „удвояване“.

Шестчасовият период между вечерната и утринната жертва, който е представен чрез шестте дни в Матей и Марк — от Кесария Филипова до планината, — е представен и чрез шестте дни на Мойсей, докато на седмия ден той бива призован в облака.

Линията започва с времето на забавяне на втория ангел, както Мойсей наставлява седемдесетте старейшини да „почакат“, докато се върне. Първите шест дни в линията са

обособени, но все пак съставляват част от общите 46 дни. Тези шест дни са период, който води към третото изпитание, представено от четиридесет дни. Четиридесет и шестте дни символизират храма; шестте дни са шестте часа от смъртта на Христос до Петдесетница, шестте часа от Неговото разпятие до Неговата смърт, шестте часа от Кесария до Кесария и шестте часа на Петър в горницата до храма. Моисей получава закона на завета и наставленията как да бъде издигнат храмът. Макар Библията да казва, че никой човек не е виждал Бога, старейшините „видяха Израилевия Бог“. Прославянето на Бога на планината с Моисей и старейшините предобразяваше прославянето на Планината на Преображението. И двете съдържат шестдневния период. Линията на Моисей включва времето на забавяне на втория ангел и пълните четиридесет и шест дни, представляващи храма. Четиридесетте дни, през които той получаваше закона, представляват запечатването.

Петър беше в Кесария Филипова в третия час, на път за Кесария Маритима в деветия час, и след шест до осем дни е на Планината, пребъдвайки със седемдесетте старейшини на Моисей, когато вижда видение на прославения Господ, точно както Даниил направи в десета глава. Даниил видя Господа лице в лице, както и Гedeон и седемдесетте старейшини. Планината на Преображението е мястото, където лаодикийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди се преобразява във филаделфийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди. Те стават осмата църква, която е шестата църква; така виждаме шест дни и осем дни.

Шестте часа от разпятието до Неговата смърт, шестте часа на Петдесетница, шестте часа от Кесария до Кесария, шестте дни до Планината на Преображението и шестте дни на Мойсей, които доведоха до четиридесетте дни, са една и съща линия. Между Кесария Филипова, която е Паниум, и неделния закон, сто четиридесет и четирите хиляди са запечатани. Това запечатване причинява разделение.

И аз, Даниил, сам видях видението; а мъжете, които бяха с мене, не видяха видението; но голям трепет ги обзе, тъй че побягнаха да се скрият. Даниил 10:7.

Моисей се отдели от старейшините, когато каза: „Почакайте ни тук, докле се върнем при вас.“ Моисей се отдели от седемдесетте във времето на забавянето, а седемдесет седмици представляват изпитателното време за народа на предишния завет. Когато седемдесетата седмица приключи, и тази седемдесета седмица беше свещената седмица, през която Христос потвърди завета с мнозина, тогава Христос напълно се отдели от народа на предишния завет. Периодът, през който народът на предишния завет можеше да разреши своя проблем с кръвотечението, което за тях беше вярата, че са спасени чрез кръвта на Авраам, беше приключил и дванадесетгодишната девица беше възкресена, за да служи. Щом времето на забавянето започна, Моисей получи закона на завета и наставленията за издигането на храма.

Когато Петър, Яков и Йоан бяха на Планината, запечатването на Божия народ и последващото му издигане като знаме представя тези заветни люде като храма на сто четиридесет и четирите хиляди. Тогава към този храм се присъединяват работниците от

единадесетия час.

Тъй казва Господ: Пазете правосъдие и вършете правда; защото Моето спасение е близо да дойде и Моята правда да се открие. Блажен е човекът, който върши това, и човешкият син, който се държи за него; който пази съботата, за да не я оскверни, и въздържа ръката си да не върши никакво зло. И чужденецът, който се е прилепил към Господа, да не говори, казвайки: Господ съвсем ме е отделил от Своя народ; нито скопецът да казва: Ето, аз съм сухо дърво. Защото тъй казва Господ на скопците, които пазят Моите съботи и избират онова, което Ми е угодно, и се държат за Моя завет: на тях ще дам в дома Си и вътре в стените Си място и име, по-добро от синове и дъщери; ще им дам вечно име, което няма да се изличи. Също и чужденците, които се прилепят към Господа, за да Му служат и да любят името на Господа, за да бъдат Негови слуги, всеки, който пази съботата, за да не я оскверни, и се държи за Моя завет — и тях ще доведе на светата Си планина и ще ги развеселя в Моя молитвен дом; техните всеизгаряния и жертви ще бъдат приети на олтара Ми; защото домът Ми ще се нарече молитвен дом за всички народи.

Така казва Господ Бог, Който събира изгонените от Израила: „Още и други ще събере при него, освен вече събраните при него.“ Исая 56:1–8.

Петър, Яков и Йоан, както и Моисей, представляват „изгонените от Израил“, които са изхвърлени от своите братя, които ги намразиха.

Така казва Господ: Небето е Мой престол, а земята — подножие на нозете Ми; къде е домът, който Ми градите? И къде е мястото на Моя покой?

Защото всичко това Моята ръка е създала, и всичко това е станало, казва Господ; но към този ще погледна — към онзи, който е беден и със съкрушен дух, и трепери пред словото Ми. Който коли вол, е като че убива човек; който принася в жертва агне — като че пречупва врата на куче; който принася хлебен принос — като че принася свинска кръв; който кади с тамян — като че благославя идол. Да, те избраха своите собствени пътища, и душата им се наслаждава в мерзостите им. И аз ще избира техните заблуди и ще докарам върху тях онова, от което се боят; защото, когато виках, никой не отговаряше; когато говорех, те не слушаха; но вършеха зло пред очите Ми и избраха онова, в което не благоволих.

Чуйте словото Господне, вие, които треперите от словото Му; Вашите братя, които ви намразиха, които ви изпъдиха заради Моето име, казаха: Нека се прослави Господ; но Той ще се яви за ваша радост, а те ще се посрамят. Исая 66:1–5.

Думата „радост“ се среща многократно и в различни форми в Писанията, както и думата „засрамен“. В контекста на Петровата вест от книгата на Йоил засрамването в противоположност на радостта представлява паралел, както мъдрите и неразумните или житото и плевелите. Срамът и радостта представят, в контекста на Йоил, онези, които имат маслото, или вестта на късния дъжд, в противоположност на онези, които го нямат. Само когато видите тази подробност, можете да достигнете до по-дълбокото значение на:

„Вашите братя, които ви намразиха, които ви изгониха заради Моето име.“ Тези братя са онези, които в Spalding and Magan, page one and two, са „номиналните адвентисти, като Юда“, които ще „ни предадат на католиците“, „защото ни намразиха заради съботата, понеже не можеха да я опровергават“. Вашите братя, които ви мразят, ви изгонват заради вестта за съботата на земята, Моисей седем пъти, която не може да бъде опровергана. Тук същността е, че бивате изгонени поради доктринален спор, дебат, както го нарича Исая, а доктриналният дебат е вестта на късния дъжд.

Йоил нарича тази вест „ново вино“, и ако имате тази вест, имате радост. Ако не я притежавате, ще се събудите, както пияниците у Йоил, за да установите, че новото вино е отсечено от устата ви. В този момент в пророчески смисъл сте „посрамени“. Класата, която има елей, има радост, а класата, която няма елей, е посрамена. Елеят е също и ново вино и е свързан с радостта. Ето защо Исая казва: „Слушайте словото Господне.“ Едната класа избира да слуша, а другата не се вслушва в звука на тръбата. Исая ясно посочва класата, която слуша, когато казва: „вие, които треперите от словото Му“. Господ събира онези, които са били изхвърлени заради вестта, пристигнала на 11 септември, и при неделния закон Той събира скопците на Исая, които са представени като сухи дървета. Ако се държат здраво за завета, те вече няма да бъдат отделени от святата Божия планина.

Скопецът или сухото дърво представляват смърт. Скопецът не може да се възпроизвежда, а сухото дърво няма живот. Обещанието е, че ако тези езичници, или работници на единадесетия час, приемат завета, представен чрез съботата, ще имат синове и дъщери. Най-напред Той събира изгонените от Израил, после издига тези изгонени като знаме и тогава събира другото Си стадо. Първото и второто събиране представляват периода от 11 септември до неделния закон, когато Светият Дух поръсва, а също и периода от неделния закон, докато Михаил се изправи и късният дъжд се излее без мярка. И в двата периода късният дъжд е вест, която, ако я имаш, носи радост, а ако я нямаш, носи срам.

Книгата на Матей е разделена на три линии, които представят трите ангела от Откровение четиринадесета глава. Всяка от трите линии също съдържа фрактали на трите ангела. Втората линия, от единадесета до двадесет и втора глава, е центърът, защото тя е вторият ангел, който е поставен между първия и третия ангел. Самата книгата на Матей е централна линия, когато разглеждаме глави единадесета до двадесет и втора в контекста на заветните глави на Битие и Откровение.

Центърът на дванадесетте заветни глави е този на Матей, а централният ред от трите реда на Матей се намира в същите тези дванадесет глави. Центърът на тези дванадесет глави е запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Тази централна точка е представена от три стиха, които съответстват на трите централни стиха от дванадесетте заветни глави на Битие и Откровение.

Петър е централната точка на централната точка на централната точка и той представлява първата и последната християнска невеста. Това е подписът на Алфа и Омега. Палмони също положи Своя подпис върху промяната на името на Петър, когато устрои загадката на



името Петър на английски. Исус говори на Петър на еврейски, разговорът беше записан на гръцки и след това предаден на английски. На английски Палмони нарече Петър, като използва 16-ата буква от английската азбука, следвана от 5-ата буква, след това от 20-ата, след това от 5-ата, след това от 18-ата, като напълно знаеше, че когато Той, като Палмони, създаде името, то ще премине от еврейски към гръцки и към английски. Той също така устрои английското име така, че да допуска загадка, при която тези пет букви да бъдат умножени, за да се достигне числото сто четиридесет и четири хиляди. Палмони, Който е също и първият, и последният, устрои така, че първата от тези пет и последната от петте английски букви, които съставят името Петър, са 16-ата и 18-ата буква, защото името Петър трябваше да се появи в Матей 16:18.

При всичко това относно Петър, все още трябва да разгледаме „златното сечение“. Златното сечение е представено от Матей 16:18, тъй като съотношението е 1,618. Златното сечение се свързва с фракталите в природата, и когато Палмони локализира Петър в Матей 16:18, Палмони посочва, че пророческият ключ, положен върху рамото на Елиаким в Исаия 22:22, и пророческите ключове, дадени на Петър и на църквата в този пасаж, включват пророчески фрактали.

От Кесария Филипова в третия час до Кесария Маритима в деветия час представлява фрактал на периода от третия час, когато Христос бе разпнат, до деветия час, когато Корнилий изпрати да повикат Петър. Петдесетният период от третия час на разпятието до Петър в храма на Петдесетница в деветия час е фрактал на 1 260-те дни от кръста до Корнилий. Трите пъти, когато Отец проговори, са фрактал на трите ангела, както и трите пъти, когато Исус взе само Петър, Яков и Йоан. Пророческата информация, кодирана в стиховете, където Петър илюстрира сто четиридесет и четирите хиляди, е толкова дълбока, колкото някога е била която и да било истина, и все пак още не сме поставили Петър в Паниум в Даниил единадесета глава.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

Петър, апостол на Исус Христос, до пришълците, пръснати по Понт, Галатия, Кападокия, Азия и Витиния, избрани по предумисълта на Бога Отца, чрез освещението на Духа, за послушание и поръсване с кръвта на Исус Христос: благодат и мир да ви се умножат. Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който според голямата Си милост ни е възродил за жива надежда чрез възкресението на Исус Христос от мъртвите, за наследство нетленно, неосквернимо и неувяхващо, запазено на небесата за вас, които сте пазени чрез Божиата сила, посредством вяра, за спасение, готово да се открие в последно време.

В което твърде много се радвате, макар сега за малко, ако трябва, да сте наскърбени чрез разни изпитания; за да се окаже изпитването на вашата вяра, много по-скъпоценно от златото, което загива, макар и изпитвано с огън, за похвала, чест и слава при явяването на Исус Христос; Когото, без да сте Го видели, любите; в Когото, макар сега да не Го виждате, но като вярвате, се радвате с неизказана и преславна радост, като получавате края на вашата вяра — спасението на душите си.

За това спасение пророците издирваха и усърдно изследваха, онези, които пророкуваха за благодатта, предназначена за вас; изследвайки кое или какво време означаваше Христовият Дух, Който беше в тях, когато предварително свидетелстваше за Христовите страдания и за славата, която щеше да последва. На тях им бе открито, че не на себе си, а на нас служеха с тези неща, които сега ви бяха известени чрез онези, които ви проповядваха благовестието чрез Светия Дух, изпратен от небето; в които неща ангелите желаят да надникнат.

Затова, препашете чреслата на ума си, бъдете трезвени и се надявайте докрай на благодатта, която ще ви бъде принесена при откровението на Исус Христос; като послушни чедра, не се съобразявайте с предишните страсти, които имахте в своето незнание; но както е свят Онзи, Който ви е призовал, така бъдете и вие святи във всякакъв вид поведение; понеже е писано: „Бъдете святи; защото Аз съм свят.“

И ако призовавате като Отец Онзи, Който без лицеприятие съди според делото на всеки човек, прекарвайте времето на вашето пришестване тук в страх; като знаете, че не с тленни неща, със сребро или злато, сте били изкупени от суетния си живот, предаден по бащино предание; а със скъпоценната кръв на Христа, като на агне без недостатък и без петно; Който наистина бе предопределен преди създанието на света, но се яви в тези последни времена заради вас, които чрез Него вярвате в Бога, Който Го възкреси от мъртвите и Му даде слава, та вярата и надеждата ви да бъдат в Бога. Понеже очистихте душите си в послушание на истината чрез Духа за нелицемерна братска любов, любете се усърдно един другия от чисто сърце; като новородени не от тленно семе, а от нетленно, чрез Божието слово, което живее и пребъдва до века. Защото всяка плът е като трева, и всичката слава на човека — като цвят на трева. Тревата изсъхва и цветът ѝ окапва; но словото Господне пребъдва до века. И това е словото, което ви бе благовестено. 1 Петрово 1:1–25.